



EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
AVRUPA İNSAN HAKLARI MAHKEMESİ

İKİNCİ BÖLÜM

HÜSEYİN KAPLAN / TÜRKİYE

(Başvuru no. 24508/09)

KARAR
(Esas)

STRAZBURG

1 Ekim 2013

İşbu karar, Sözleşme'nin 44 § 2 maddesinde öngörülen koşullar çerçevesinde kesinleşecektir. Şekli düzeltmelere tâbi olabilir.

© T.C. Adalet Bakanlığı, 2013. Bu gayriresmi çeviri, Adalet Bakanlığı, Uluslararası Hukuk ve Dış İlişkiler Genel Müdürlüğü, İnsan Hakları Daire Başkanlığı tarafından yapılmış olup, Mahkeme'yi bağlamamaktadır. Bu çeviri, davanın adının tam olarak belirtilmiş olması ve yukarıdaki telif hakkı bilgisiyle beraber olması koşulu ile Adalet Bakanlığı, Uluslararası Hukuk ve Dış İlişkiler Genel Müdürlüğü, İnsan Hakları Daire Başkanlığı'na atıfta bulunmak suretiyle ticari olmayan amaçlarla alıntılanabilir.

Hüseyin Kaplan / Türkiye davasında,*Başkan*

Guido Raimondi,

Yargıçlar

Danutë Jočienë,

Dragoljub Popović,

András Sajó,

Işıl Karakaş,

Paulo Pinto de Albuquerque,

Helen Keller,

ve *Bölüm Yazı İşleri Müdürü* Stanley Naismith'in katılımıyla Daire halinde toplanan Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (İkinci Bölüm),

10 Eylül 2013 tarihinde yapılan müzakerelerin ardından,

Aynı tarihte alınan aşağıdaki kararı vermiştir:

USUL

1. Dava, Türk vatandaşı Bay Hüseyin Kaplan ("başvuran") tarafından, İnsan Hakları ve Temel Özgürlüklerin Korunmasına Dair Sözleşme'nin ("Sözleşme") 34. maddesi uyarınca 29 Nisan 2009 tarihinde Mahkemeye Türkiye Cumhuriyeti aleyhinde yapılan bir başvurudan (no. 24508/09) ibarettir.

2. Başvuran, Ankara'da görev yapan avukat Bayan L. Ercan tarafından temsil edilmiştir. Türk Hükümeti, ("Hükümet"), kendi görevlisi tarafından temsil edilmiştir.

3. Başvuru, 31 Ağustos 2012 tarihinde Hükümete tebliğ edilmiştir. Sözleşme'nin 29 § 1 maddesi uyarınca Dairenin, davanın kabul edilebilirliği ve esası hakkında aynı anda karar verileceği bildirilmiştir.

OLAY VE OLGULAR

I. DAVANIN KOŞULLARI

4. Başvuran, 1949 doğumludur ve Kırıkkale’de ikamet etmektedir.

5. Başvuran, 26 Mayıs 1981 tarihinde, 2.990 m² yüzölçümlü bir mera satın almıştır.

6. Kırıkkale Belediyesi, 5 Mart 1982 tarihinde, ilgilinin arazisinin kamu hizmetine tahsis edilmesine karar vermiş ve neticesinde tapu siciline şerh düşmüştür.

7. Belediye, 1 Aralık 1986 tarihinde, Bay Kaplan’ın arazisini kamulaştırmaksızın, yeni bir imar planı kabul etmiştir.

8. Belediye, 2 Ocak 1991 tarihinde, yeniden bir imar planı kabul etmiştir.

9. Başvuranın arazisinin 2.243 m²’lik kısmı imara açılmıştır.

10. Belediye, başvuranın arazisini bir meslekî ve teknik eğitim kurumu inşasına tahsis etmeye karar vermiştir.

11. Belediye, başvuranın mülkünü kamulaştırmadığı gibi, öngörülen okulu da inşa etmemiştir.

12. Başvuran, 26 Şubat ve 8 Ekim 2007 tarihlerinde, belediyeye arazisinin yürürlükteki imar planında hangi statüde olduğunu sormuştur.

13. İdare, başvurana söz konusu arazi üzerinde kullanım kısıtlaması olduğunu ve imar planında arazinin bir meslekî ve teknik eğitim kurumuna tahsis edilmiş olduğunu bildirmiştir. İdare kendisine, bu nedenle inşaat ruhsatı almasının mümkün olmadığı ve bunun yanı sıra arazisi üzerinde ağaç dikimi de yapamayacağı konusunda bilgilendirmiştir.

14. Başvuran, 15 Ocak 2007 tarihinde, avukatı aracılığıyla Kırıkkale Asliye Hukuk Mahkemesi (“mahkeme”) önünde idare aleyhinde tazminat davası açmıştır.

15. Başvuran; söz konusu arazinin imar planında bir okulun inşasına tahsis edilmiş olduğunu ve bunun idare tarafından herhangi bir kamulaştırma olmaksızın yapıldığını iddia ederek; mülkü üzerinde intifa hakkını kaybettiğinden şikâyetçi olmuş ve mülkiyet hakkının özünün yirmi yedi yıldır temelden etkilendiğini ileri sürmektedir.

16. Araziyi, üzerine ağaç dikmek veya bina inşa etmek için kullanamadığını eklemiştir.

17. Başvurana göre bu durum, kendisinin mülkiyet hakkını tam olarak kullanmasına engel olmakta ve bilhassa arazisini satma şansını önemli ölçüde düşürmesi bakımından, zarar verici sonuçlar doğurmaktadır.

18. Mahkeme, bilirkişi incelemesi yapılmasına karar vermiştir.

19. Bilirkişi, taşınmaz keşfi yaptıktan sonra 5 Temmuz 2007 tarihinde, raporunu vermiştir. Raporunda belediyenin araziye el koymadığını tespit etmiştir.

20. Mahkeme, 27 Eylül 2007 tarihli bir kararla, belediyenin ihtilafli araziye el koymadığı ve ilgilinin iddia edilen maddî zararı ispatlamadığı gerekçesiyle, başvuranın talebini reddetmiştir.

21. Başvuran, ilk derece mahkemesi kararını - temyiz etmiştir. Arazisinin akıbeti hususunda 1982 yılından bu yana mağduru olduğunu söylediği belirsizlikten yakınmıştır.

22. Yargıtay, 17 Mart 2008 tarihli bir kararla, itiraz edilen kararın tüm hükümlerini onamıştır.

Söz konusu kararın somut davaya ilişkin kısımlarını şu şekilde öngörmektedir.:

« (...) Başvurunun konusu, *filî* istimlâk nedeniyle tazminat talebidir.

Dosya içerisinde yer alan belge ve deliller, itiraz edilen kararın gerekçesi ve bilhassa idarenin el koymak suretiyle söz konusu araziye işgal etmemiş olması göz önünde bulundurulduğunda; ilk derece mahkemesi tarafından verilen karar, usule ilişkin kurallara ve yasal hükümlere uygundur (...)"

23. Başvuran, 19 Mart 2013 tarihinde, arazisinin son imar planındaki statüsünün hangi durumda olduğunu sormak üzere Kırıkkale Belediyesine başvurmuştur.

24. Belediye, 20 Mart 2013 tarihinde, ilgiliye ihtilafli arazinin hâlâ bir meslekî ve teknik eğitim kurumu inşasına tahsis edilmiş halde olduğunu bildirmiştir.

II. İLGİLİ İÇ HUKUK

25. 3184 sayılı yasanın 10. maddesi uyarınca, imar planları beş yıllığına kabul edilmektedir.

26. 11 Haziran 2013 tarihli yasanın 6. maddesine göre, imar planında kamu hizmetine tahsis edilme sebebiyle mülkleri üzerine yasal kısıtlama getirilen arazi sahipleri, öncesinde ilgili idareye başvurduktan sonra idare mahkemesi önünde dava açabilmektedir. İşbu maddenin hükümleri benzer şekilde, mahkemeler önünde görülmekte olan davalar ve henüz kesinleşmemiş mahkeme kararları için de geçerlidir.

HUKUKÎ DEĞERLENDİRME

I. SÖZLEŞME'YE EK 1 NO.LU PROTOKOLÜN 1. MADDESİNİN İHLÂL EDİLDİĞİ İDDİASI HAKKINDA

27. Başvuran, 1 no.lu Protokol'ün 1. maddesini ileri sürerek, arazisinin, 1982 yılından bu yana, bedelsiz olarak kamu kullanımına tahsis edilmiş olmasının söz konusu arazinin potansiyel kullanımını büyük ölçüde kısıtladığını ve mülkiyetine saygı gösterilmesini isteme hakkını ihlâl ettiğini iddia etmektedir. İşbu hükmün somut davayla ilgili kısımları şu şekildedir:

“Her gerçek ve tüzel kişinin mal ve mülk dokunulmazlığına saygı gösterilmesini isteme hakkı vardır. Bir kimse, ancak kamu yararı sebebiyle ve yasada öngörülen koşullara ve kamu yararı sebebiyle ve yasada öngörülen uluslararası hukukun genel ilkelerine uygun olarak mal ve mülkünden yoksun bırakılabilir.

(...)"

28. Hükümet, bu iddiaya karşı çıkmaktadır.

A. Kabul Edilebilirlik Hakkında

29. Hükümet, başvuranın idare mahkemelerinde idarî dava açmamış olduğunu belirterek, iç hukuk yollarının tüketilmediğini ileri sürmektedir. Bu bakımdan, konuyla ilgili olarak idare mahkemesine yetki veren, 2 Temmuz 2012 tarihli bir uyuşmazlık mahkemesi kararına atıfta bulunmaktadır. Hükümet ayrıca, nihaî iç hukuk kararının tebliğ tarihinin 1 Nisan 2008 olduğuna işaret ederek, başvurunu başvurusunu bu tarihten itibaren altı ay içerisinde yapmamış olduğunu iddia etmektedir. .

30. Mahkeme, idare mahkemeleri önünde idarî davalar açılması hususunda, arazisinin bir okul inşasına tahsis edilmesi nedeniyle uğradığını düşündüğü zarara yönelik olarak adlî yargıda bir tazminat davası açmış olması itibariyle başvuranın iç hukuk yollarını tüketmiş olduğunun kabul edilebileceği kanaatindedir. Bu bakımdan, (Mahkeme) iç hukuk yollarının tüketilmesi kuralının, şeklî bakımdan aşırılığa kaçmaksızın, belli ölçüde esneklikle uyguladığını hatırlatmaktadır. Mahkeme, bir hukuk yolunun kullanılmış olması durumunda, uygulama açısından aynı amaca sahip bir başka hukuk yolunun kullanılmasının gerekli olmadığını yeniden belirtmektedir (*Kozacıoğlu / Türkiye* [BD], no. 2334/03, §§ 39-43, AİHM 2009 ve *Riad ve Idiab / Belçika*, no. 29787/03 ve 29810/03, § 84, AİHM 2008). Ayrıca, 17 Mart 2008 tarihli Yargıtay kararının (yukarıda geçen 22. paragraf) kesin olması nedeniyle, 11 Haziran 2013 tarihli yasanın 6. maddesinin hükümlerinin (yukarıda geçen 26. paragraf), davanın koşulları bakımından geçerli olmadığını belirtmektedir.

31. Mahkeme, geç kalınmış olmasına ilişkin itiraz hususunda, Sözleşme'nin 35 § 1 maddesi uyarınca, Mahkemeye başvurulmasının ancak iç hukuk yolları tüketildikten sonra ve kesinleşmiş iç hukuk kararının tarihinden itibaren altı ay içerisinde mümkün olduğunu hatırlatmaktadır.

Mahkeme benzer şekilde, iddia edilen ihlâlin devam eden bir durumdan ibaret olması halinde, altı aylık sürenin, devam eden bu durumun sona erdiği tarihten itibaren işlemeye başladığını hatırlatmaktadır (*Marinakos / Yunanistan* (k.k.), no. 49282/99, 29 Mart 2000; *Malama / Yunanistan*, no. 43622/98, 1 Mart 2001; *Paar / Macaristan* (k.k.), no. 40867/98, 20 Eylül 2001; *Skowronski / Polonya* (k.k.), no. 37609/97, 19 Mart 2002 ve *Ülke / Türkiye* (k.k.), no. 39437/98, 1 Haziran 2004). “Devam eden bir durum” kavramı, Devlet tarafından veya Devlet adına gerçekleştirilen ve devam eden eylemlerden kaynaklanan ve başvuranın mağduru olduğu bir durumu ifade etmektedir. Bu tür bir durum devam ettiği müddetçe, altı ay süre kuralı uygulama olanağı bulamamaktadır (*Iordache / Romanya*, no. 6817/02, §§ 49 ve 50, 14 Ekim 2008).

Mahkeme, somut davada başvuranın arazisinin, hiçbir zaman kamulaştırılmadan, her beş senede bir idare tarafından kabul edilen çeşitli imar planlarında devamlı surette bir okul inşasına tahsis edilmiş olarak kaldığını tespit etmektedir. Dahası iç hukuk, ilgilinin arazisinin akıbetine ilişkin belirsizliğe çözüm sağlayamamıştır. Dolayısıyla, başvuran tarafından eleştirilen koşulların, başvurusunun yapıldığı esnada halen geçerli olması nedeniyle, Sözleşme’nin 35 § 1 maddesi gereğince Hükümet tarafından, yapılan başvurunun süresinden sonra yapıldığı konusundaki itirazın kabul edilmesi mümkün değildir.

32. Yukarıdaki açıklamalar göz önünde bulundurulduğunda Mahkeme, Hükümetin ilk itirazlarını reddetmektedir.

33. Ayrıca, başvurunun Sözleşme’nin 35 § 3 maddesi bakımından açıkça dayanaktan yoksun olmaması ve herhangi bir kabul edilemezlik gerekçesiyle örtüşmemesi nedeniyle başvurunun kabul edilebilir olduğuna karar vermiştir.

B. Esas Hakkında

34. Başvuran, şikâyet konusu olan durumun, Sözleşme'ye Ek 1. No.lu Protokolün 1. maddesinin ihlâlîne yol açtığını ileri sürmektedir. İdarenin arazisini kamu hizmetine tahsis etmeye karar verdiği tarih olan 1982 yılından bu yana mülkiyetine saygı gösterilmesini isteme hakkının kullanımında bir müdahaleye maruz kaldığını iddia etmektedir. 1991 yılında imara açılan arazisi, idare tarafından belirtilmeyen bir tarihte kamulaştırılincaya kadarki süre zarfında, inşaat yapma veya ağaç dikme yasağından oluşan bir kullanım kısıtlamasıyla karşı karşıya kalmıştır. Başvuran, belirsizlik arz eden bu durumdan şikâyet etmektedir. Yetkilileri etkin olmamaları nedeniyle suçlamakta ve mağduriyet iddiasında bulunduğu duruma çözüm getirmeye matuf herhangi bir ödeme yapılmadığından yakınmaktadır. Başvuran, bu şekilde arazisinin kullanımını tamamen kaybettiğini ve ihtilafli durumun ayrıca bir alıcı bulmaya ve dolayısıyla araziye satmaya yönelik her tür somut ihtimali yok ettiğini savunmaktadır. Şikâyet edilen durum dikkate alındığında başvuran, mülkiyetine saygı gösterilmesini isteme hakkına çok büyük bir tecavüz olduğu kanaatindedir.

35. Hükümet, ilk itirazlarını yinelemekle yetinmekte ve davanın esası hakkında görüş bildirmemektedir.

36. Mahkemenin nazarında, başvuranın mülkiyetine saygı gösterilmesini isteme hakkının kullanımına müdahale olmuştur. Mahkeme esasen de, 1982 yılından bu yana başvuranın arazisinin bir kamu hizmetine tahsis edilmiş ve dolayısıyla tapu siciline şerh düşülmüş olduğunu kaydetmektedir. Mahkeme, dosyadaki belgelerden, bahsi geçen ve başlangıçta mera statüsünde olan arazinin 1991 yılında imara açılmış olduğunun (yukarıda geçen 8. ve 9. paragraflar) ve imar planında bir meslekî ve teknik eğitim kurumunun inşasına tahsis edilmiş olduğunun anlaşıldığını belirtmektedir. Oysa yirmi yıldan fazla süre geçmiş olup; idare, ne okul inşaatını başlatmış ne de başvuranın arazisini kamulaştırmıştır. Mahkeme, açıklanan durumun

tartışmasız bir biçimde söz konusu mülkün kullanılabilirliği üzerinde kısıtlayıcı etkide bulunduğu kanaatindedir. Geriye bu müdahalenin 1 no.lu Ek Protokol'ün 1 maddesinin hükümlerini ihlâl edip etmediğinin belirlenmesi kalmaktadır.

37. Mahkeme, şekil itibariyle mülkiyetten yoksun bırakma durumunun gerçekleşmediğini, zira hukukî açıdan başvuranın mülkiyet hakkına dokunulmadığını kaydetmektedir. Bununla birlikte, mülkiyetin intikali olmadığından, görünüşün ötesine de bakmasının ve ihtilaflı durumun gerçekliğini incelemesinin gerekli olduğunu hatırlatmaktadır (*Sporrong ve Lönnroth / İsveç*, 23 Eylül 1982, § 63, Seri A no. 52 ve *Van Droogenbroeck / Belçika*, 24 Haziran 1982, § 38, Seri A no. 50; ayrıca bakınız, *gerekli değişikliklerle birlikte, Airey / İrlanda*, 9 Ekim 1979, § 25, Seri A no. 32).

38. Bu bakımdan, başvuran tarafından şikayet konusu yapılan bu ihtilaflı durumun etkilerinin, mülkiyet hakkına getirilen kısıtlamalar ve bu kısıtlamaların gayrimenkulün değeri üzerindeki etkilerinden, dolayısıyla ilgilinin mülkünü istediği şekilde kullanma hakkına getirilen kısıtlamadan kaynaklandığı anlaşılmaktadır. Mahkeme bu nedenle, geçerliliğini yitirmesine karşın, söz konusu hakkın ortadan kalkmadığını kaydetmektedir. Bahse konu tedbirlerin etkileri, mülkiyetten mahrum bırakmayla bir tutulabilecek etkiler değildir. Başvuran, ne arazisine erişimi ne de arazisi üzerindeki hâkimiyeti kaybetmiştir ve ilke olarak mülkünü satma imkânı, her ne kadar güç hale getirilmişse de, varlığını sürdürmüştür. Mahkeme bu koşullarda, Sözleşme'ye ek 1 no.lu Protokol'ün 1. maddesinin birinci bendinin ikinci cümlesinin, somut davada uygulanmasının mümkün olmadığı kanaatindedir (*Scordino / İtalya (no. 2)*, no. 36815/97, § 71, 15 Temmuz 2004 ve *Matos e Silva, Lda, ve Diğerleri / Portekiz*, 16 Eylül 1996, § 85, *Kararlar ve Hükümler Derlemesi 1996-IV*).

39. Bununla birlikte Mahkeme, başvuran tarafından eleştirilen durumun, 1 no.lu Protokol'ün 1. maddesinin ilk bendinin konusuna girdiğini düşünmektedir (*Sporrong ve Lönnroth*, yukarıda anılan, § 65; *Erkner ve*

Hofauer / Avusturya, 23 Nisan 1987, § 74, Seri A no. 117; *Poiss / Avusturya*, 23 Nisan 1987, § 64, Seri A no. 117; *Elia S.r.l. / İtalya*, no. 37710/97, § 57, AİHM 2001-IX; *Scordino (no. 2)*, yukarıda anılan, § 73; *Köktepe / Türkiye*, no. 35785/03, § 85, 22 Temmuz 2008; *Hakan Arı / Türkiye*, no. 13331/07, § 37, 11 Ocak 2011 ve *Ziya Çevik / Türkiye*, no. 19145/08, § 36, 21 Haziran 2011).

40. Dolayısıyla Mahkemenin, toplumun genel menfaatinin gereklilikleri ile başvuranın temel haklarının korunmasının zorunlulukları arasında adil bir dengenin sağlanıp sağlanmadığını araştırması gerekmektedir (*Sporrong ve Lönnroth*, yukarıda anılan, § 69 ve *Phocas / Fransa*, 23 Nisan 1996, § 53, *Derleme* 1996-II).

41. Mahkeme, 1982 yılında kamu hizmetine tahsis edilmesinden itibaren arazinin üzerine kısıtlamalar geldiğini tespit etmektedir. Benzer şekilde, kentsel gelişim ile birlikte başlangıçtaki mera niteliğini kaybettiğini ve 1991 yılında imara açıldığını (yukarıda geçen 8. ve 9. paragraflar) kaydetmektedir.

42. Oysa kamulaştırılması öngörülen bu arazi, kendisini okul inşasına tahsis eden imar planı gereğince, bir imar yasağına tâbi kılınmıştır. Bu yasak, kesintisiz biçimde sürdürülmüştür (yukarıda geçen 24. paragraf).

43. Mahkeme, arazi düzenlemesi gibi oldukça karışık ve güç bir alanda, Sözleşmeciler Devletlerin, şehirleşme politikalarını yürütmede geniş bir takdir payına sahip olduklarına karar vermiş olduğunu hatırlatmaktadır (*Sporrong ve Lönnroth*, yukarıda anılan, § 69). Mahkeme, davanın koşullarında, başvuranın mülkiyetine saygı gösterilmesini isteme hakkını kullanmasına yapılan müdahalenin, kamu menfaatinin gerekliliklerini karşıladığının tespit edildiği kanaatindedir. Buna karşın, kontrol yetkisini kullanmaktan vazgeçmesi yine de mümkün değildir.

44. Mahkeme, söz konusu sürenin tamamında, başvuranın mülkiyetinin akıbeti hakkında tam bir belirsizlik içerisinde kalmış olduğunu

gözlemlemektedir. İlgilinin mülkü, 20 Mart 2013 tarihinde halen kamulaştırılmamıştır.

45. Mahkeme bu durumun, imara açılmış bir arazi üzerinde inşaat yapamayan ve ağaç dikemeyen başvuranın mülkiyet hakkını tam olarak kullanmasını engellemiş olduğu kanaatindedir. Ayrıca bu durumun, diğerleri arasında, başvuranın arazisini satma ihtimallerini de önemli ölçüde düşürmesi nedeniyle, zarar verici etkileri olmuştur.

46. Mahkeme son olarak, başvuranın kaybının hiçbir şekilde tazmin edilmediğini tespit etmektedir.

47. Bu değerlendirmeler ışığında Mahkeme, başvuranın, bir yanda kamu menfaatinin gereklilikleri ile öte yandan mülklerine saygı gösterilmesini isteme hakkının korunması arasında mevcut olması gereken adil dengeyi bozan özel ve aşırı bir yükü taşımak zorunda kalmış olduğu kanısındadır *Hakan Arı*, yukarıda anılan, § 47; *Ziya Çevik*, yukarıda anılan, § 47; *Sporrong ve Lönnroth*, yukarıda anılan, §§ 73 ve 74; *Erkner ve Hofauer*, yukarıda anılan, §§ 78 ve 79; *Elia*, yukarıda anılan, § 83; *Rossitto / İtalya*, no. 7977/03, § 45, 26 Mayıs 2009; *Skibińscy / Polonya*, no. 52589/99, § 98, 14 Kasım 2006; *Skrzyński / Polonya*, no. 38672/02, § 92, 6 Eylül 2007; *Rosiński / Polonya*, no. 17373/02, § 89, 17 Temmuz 2007; *Buczkievicz / Polonya*, no. 10446/03, § 77, 26 Şubat 2008 ve *Pietrzak / Polonya*, no. 38185/02, § 115, 8 Ocak 2008).

48. Dolayısıyla Mahkeme, Sözleşme'ye Ek 1 no.lu Protokol'ün 1. maddesinin ihlâl edilmiş olduğu sonucuna varmaktadır.

II. SÖZLEŞME'NİN 41. MADDESİNİN UYGULAMASI HAKKINDA

49. Başvuran, maddî tazminat olarak 120.000 avro (EUR) talep etmektedir. Ayrıca bu meblağa gecikme faizinin eklenmesini istemektedir. Başvuran, üzerinde arazinin gerçek değerini 193.807,50 Türk Lirası (yaklaşık 77.435 EUR) olarak gösterdiği, 2013 yılı emlak vergisi bildirimini

ibraz etmektedir. Manevi tazminat olarak, 20.000 EUR talep etmektedir. Başvuran ayrıca, avukatlık ücretleri için 5.000 EUR ve masraf ve harcamalar için 2.000 EUR talep etmektedir.

50. Hükümet, Mahkemeyi başvuranın aşırı ve dayanaktan yoksun olduğunu iddia ettiği taleplerini reddetmeye davet etmektedir.

51. Mahkeme, somut davanın koşullarında, 41. maddenin uygulanması konusuna yer olmadığını, öyle ki davalı Devlet ile başvuran arasında uzlaşma olma ihtimali dikkate alınarak söz konusu uygulamanın saklı tutulmasının yerinde olacağını düşünmektedir.

BU GEREKÇELERLE, MAHKEME, OYBİRLİĞİYLE,

1. Başvurunun kabul edilebilir olduğuna ;
2. Sözleşme'ye Ek 1. No.lu Protokol'ün 1. maddesinin ihlâl edildiğine;
3. Sözleşme'nin 41. maddesinin uygulanması konusuna yer olmadığına, dolayısıyla,
 - a) söz konusu uygulamanın *saklı tutulmasına*,
 - b) Hükümet ve başvuranın, işbu kararın tebliğ edildiği tarihten itibaren altı ay içerisinde bu konuya ilişkin görüşlerini Mahkemeye yazılı olarak bildirmeye ve bilhassa aralarında varabilecekleri her tür uzlaşmadan Mahkemeyi haberdar etmeye *davet edilmesine*,
 - c) sonraki usulün *saklı tutulmasına* ve ihtiyaç halinde Daire Başkanı'na usulü belirleme sorumluluğunun verilmesine

karar vermiştir.

Fransızca tanzim edilmiş olup, İtüzüğün 77 §§ 2 ve 3 maddesi uyarınca 1 Ekim 2013 tarihinde yazılı olarak tebliğ edilmiştir.

Stanley Naismith
Yazı İşleri Müdürü

Guido Raimondi
Başkan